

BOUŘŇÁKOV OSTROV

CATHERINE DOYLEOVÁ

Albatros

Bouřňákův ostrov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Doyleová
Bouřňákův ostrov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOUŘŇÁKŮV
OSTROV

BOUŘŇÁKŮV OSTROV

CATHERINE DOYLEOVÁ

Albatros

Přeložil Zdeněk Huml

⊕BSAH

OBSAH	6
PROLOG	7
SPÍCÍ OSTROV	11
SVÍČKAŘOVA CHATA	17
MLADÝ BEASLEY	28
ŽENA, KTERÁ BOJOVALA S MOŘEM	44
VŘEŠTÍCÍ NEBE	53
POSLEDNÍ ČARODĚJ	63
HLADOVÝ STÍN	75
PODIVNÝ TURISTA	84
NEKLIDNÝ OSTROV	91
PODEZŘELÉ PŘÁNÍ	96
ŠEPTAJÍCÍ STROM	106
MEDAILE OD KRÁLE	120
MOŘSKÁ VÍLA	132
SMRÁKÁ SE	143
TAJNÁ POLICE	149
KRÁDEŽ SVÍČKY	159
KLESAJÍCÍ MOŘE	166
ROZTÁTÁ MĚSÍČNÍ DUHA	174
SLADKÁ CHUŤ VÝČITEK	184
BOUŘŇÁKOVŮ TAJEMSTVÍ	193
MOŘSKÁ JESKYNĚ	203
POSLEDNÍ ZÁCHRANNÝ ČLUN	213
SOUPEŘÍCÍ PŘÁNÍ	222
NEČEKANÝ SMARAGD	225
BOUŘŇÁKŮV ARZENÁL	231
VELMI SPECIÁLNÍ NÁVRAT DOMŮ	241
EPILOG	244
O AUTORCE	246

PROLOG

Na poli posetém lučním kvítím stáli vedle sebe pod starým dubem chlapec a dívka. Nebe se mračilo, hromy bručely jako zvíře.

„Jsi připravená?“ zeptal se nervózně chlapec.

Dívka zvedla bradu, pšeničně blondaté vlasy jí v závoji sje-ly po zádech. „Jsem připravená *odjakživa*.“

Přiložili dlaně k sukovitému kmeni. Strom se začal chvět, a jak se s třesem probouzel, větve se natahovaly. Nastalo krátké ticho a potom se nad nimi ozvalo prásknutí. Z mraků vyskočil blesk a rozlomil strom vedví. Podél kůry vyšlehly plameny, šplhaly po větvích a stravovaly listy, dokud všechno nezářilo jasně zlatou barvou.

„Betty?“ vyslovil chlapec nejistě. „Neměli bychom –“

„Pst!“ syklo děvče. „Chystá se něco říct.“

Strom začal šeptat. Mnohem hlasitěji, než hoch čekal – praskání a syčení okolního ohně se pomalu proměnilo ve slova. „Hovoř, nebo ssslyšš.“

Dívka položila svou otázku. Zatímco nad ní strom uvažoval, začala být netrpělivá, ťukala prsty o sežehlou kůru. Vzduch zhoustl, závoj mlhy jí stáčil pramínky vlasů okolo tváře.

Strom už k dívce nepromluvil.

Místo toho obrátil pozornost na chlapce a vlezl mu do hlavy. Hoch padl k zemi, kroutil se a svíjel, a v černotě jeho mysli se vyjevil obraz.

Stál na kraji mysu, v natažených rukách se mu kupily mraky a tělo mu ovíjel vítr. Cítil, jak mu žilami proudí moře a uvnitř srdce mu zanechává krystalky soli.

Věděl, že se navždycky změnil.

Betty se spletla.

Ostrov si vybral jeho.

Pokusil se probudit, ale strom jeho mysl sevřel ještě pevněji. Vpřed se prodral další obraz. Něco, co vidět nechtěli.

Sleduj, zasyčel strom. Dávej pozor.

Objevil se před ním chlapec. Byl o něco mladší, ale měl ten samý nos a ty samé oči. V jedné ruce držel smaragd zelený jako ostrovní tráva. V druhé křivou hůl namířenou k moři. Stáli naproti sobě, dívali se na sebe, ale fakticky se neviděli, a krkavci mezitím zaplnili oblohu oblaky peří. Země jim pod nohama pukla, přes ostrov se přepízl stín a pohřbil je ve tmě.

Chlapec se probral. Na poli lučního kvítí lilo jako z konve.

„Betty,“ řekl, a kapka mu spadla přímo do pusy. „Neuvěříš, co jsem právě viděl.“

Dívka nad ním stála, oči se jí mhouřily jako rozžhavené uhlíky. Kopla ho do žeber. „Asi myslíš, co jsi právě ukradl!“

„Nech toho!“ Když ho znova nakopla, odvalil se od ní. „Musím ti něco říct. Můžeš toho nechat, prosím? Jau! Poslouchej mě. Viděl jsem krkavce, Betty. Myslím...“

Ale dívka neposlouchala. Pochodovala pryč divokým kvítím a zmáčenou trávou, bradu zvedala k plakajícímu nebi.

Chlapec ji chtěl přivolat zpátky, říct jí, že tohle je mnohem důležitější než ona – že je to mnohem důležitější než oni oba – ale vypařila se, zbyl po ní jen ten nejnepatrnější šelest.

Chlapec se snažil přemoci strach. Někde hluboko v podzemí znova povstávala temnota, temnota strašnější než cokoliv, co svět dosud zažil.

Bylo už pozdě ji zastavit.

1. KAPITOLA

SPÍCÍ ⊕STRO⊕V

Fionn Boyle seděl shrbený na plastové židli, paže tlačil k bokům a bradu k hrudníku, a snažil se nepozvracet si boty.

Trajekt zavrzal. Fionn si nemohl nevšimnout rzi při okrajích, odlupujícího se modrého nátěru, troubení, které připomínalo umírající krávu. Pokoušel se nepředstavovat si, kolik slané vody by musel spolykat, aby se utopil. Tara ho v tu chvíli nesledovala, ale Fionn věděl, že sestry dokážou strach vycítit. Kdyby vyvrhl oběd, měl by to na talíři pořád.

A aby to bylo ještě horší, Fionn seděl zaklíněný mezi dvěma tlachajícími stařenkami a telefon v kapse mu nefungoval. Žádný signál. Ani jediná čárka. Stařenky se občas odmlčely a přemítaly nad nějakým tajemstvím, jako by bylo příliš velké na to, aby ho vstřebaly. Fionn občas na tváři cítil

jejich pichlavý pohled, jako by čekaly, že se taky zapojí. Většinou však zaburácely vlny a celé to přehlušily.

To na tom bylo nejhorší: oceán přímo pod ním. Byla to bestie a v jeho nejděsivějších nočních můrách ho vcucala a zhltila a pak se náhle probudil celý propocený.

Když sledoval, jak se pevnina scvrkává, nejdřív v zelenou šmouhu na šedém obzoru a pak v úplné nic, na plicích ho pálil a do tváří ho štípal mořský vzduch.

Fionnovi už teď chyběl dublinský smog, řinčivé práce na silnici, nedokončené tramvajové koleje protínající město a vyhánějící turisty z cest pro pěší. Nikdy se nezamýšlel nad tím, zda to má rád, nebo ne – hluk města v neustálém pohybu. Ale důvěrně to znal, byl to jeho domov.

Tohle neznal ani trochu.

Tara stála na přídi, nohy na zábradlí, jako by se chystala vrhnout do moře. Vzduchem vlály její tmavé vlasy, nesvázané a propletené jako lana. Otočila se, hledala ho. „Pojď sem, Fionny! Koukej na ty vlny! Jsou *obrovský!*“

Fionn zavrtěl hlavou. Trajekt se zhoupł a stejně tak jeho žaludek – nahoru a dolů – až mu krkem začaly stoupat vzhůru zbytky oběda.

„Nebud' taková padavka!“ dobírala si ho Tara.

Fionn a jeho sestra si byli věkově blízko. Fionn si dokonce pamatoval dobu, kdy mu připadalo, že jsou skoro jako přátelé. Myslel si, že mají něco společného, než přišly její třinácté narozeniny a jemu bylo pořád jedenáct a ona byla najednou moc vyzrálá a moc chytrá, aby s ním ještě trávila čas a hrála videohry.

Jsem teď dospělá, Fionny. Mám jiný zájmy.

Fionn nevěděl, podle čeho Tara dospělost měří, ale večeri pro všechny většinou vařil on, zatímco Tara si rukou nabírala Nutellu ze sklenice jako medvídek Pú a křičela jako pomínutá, kdykoli uviděla pavouka.

Tara se přes rameno zakřenila a vylezla na další příčku zábradlí. Naklonila se nad vlny, až to vypadalo, že se chystá skočit šipku, jen aby mu dokázala, že se nebojí. Fionna napadlo, že by možná bylo fajn, kdyby přepadla a chvilku se topila. Ne tak, aby umřela, jen tak akorát, aby stihla připlout nějaká ryba a sníst tu část Tařina mozku, kvůli které je teď tak nesnesitelná.

Vrátil se k zírání na rozmazaný obzor – pevný bod, jenž mu měl pomoci od nevolnosti. Máma mu tvrdila, že to pomůže vyrovnat pohyb lodi. To mu řekla, než se v Dublinu rozloučili, pohled měla v tu chvíli jasný a smutně se usmívala. Pak najednou seděli v sousedově autě a Fionn tiskl nos k okénku, zatímco se šinuli krajinou a ji nechali doma.

Fionn čekal, až se objeví ostrov. Ten, o kterém jim vyprávěla, když byl mladší, s nepřítomným výrazem v očích. Někdy byl ostrov překrásné, jindy pochmurné, nemilosrdné místo, které neskýtalo nic než vzpomínku na jeho otce, dávno ztraceného na moři. Fionn věděl určitě jen to, že ji Arranmore pronásleduje, ale nikdy nedokázal rozlousknout, jestli je to spíš dobře, nebo špatně. Věděl jen, že místa mohou být stejně důležitá jako lidé. Můžou mít nad člověkem stejnou moc, pokud jim to dovolí.

Tara opustila své bidlo na přídi trajektu, přehopsala přes palubu a sklonila se, takže se téměř dotýkali nosy. „Musíš se z toho všeho tvářit tak vydeptaně?“

Fionnovi se nelíbilo, jak se tím slovem sestra ohání jako by nic. Vydeptaně. Jako by šlo o barvu jeho oblečení. Jako by šlo o něco, čím může člověk z vlastní vůle být, a pak zase nebýt. Krom toho pro ni bylo snadné se tak těšit. Ostrov navštívila loni v létě a nějakým způsobem se jí podařilo si tam najít kamarády.

„Nechci tam,“ zamručel. „Nebudu předstírat, že jo.“

„Ty nechceš nikdy nikam,“ poznamenala Tara. „Chceš jenom sedět doma a hrát videohry, který ti ani nejdou. Je s tebou taková nuda!“

Fionn chtěl říct, že by si přál zůstat doma s mámou, že by mohl sedět vedle ní, i když se chová, jako by ho neviděla. Chtěl říct, že videohry mu *jdou*; že je v nich vlastně třída.

Místo toho řekl: „Sklapni.“

Tara z kapsy vytáhla tyčinku Mars – výsledek nákupní hořečky na benzince po cestě k trajektu. Stará paní Watersová otevřela květinovou peněženku napěchovanou drobnými a usmála se na ně zubatým úsměvem. *Kupte si, co chcete, drahouškové.*

Kousla si, slova jí zhutnil napůl rozžvýkaný karamel. „Je to dobrodružství, Fionny.“ Podívala se ze strany na stranu, pak ztišila hlas. „Tohle místo je kouzelný. Jen počkej a uvidíš.“

„Myslíš si, že je kouzelný, jenom proto, žeš tam loni poznala nějakýho kluka,“ odvětil Fionn s hlubokým, přetrvávajícím znechucením.

Tara zavrtěla hlavou. „Ne, vážně si myslím, že je ten ostrov kouzelný. Protože ukrývá tajemství, Fionny.“

Fionn se pokusil od nosu odvanout vůni čokolády. „Jaký tajemství?“

„To nemůžu říct!“ odpověděla a oči jí zářily vítězstvím.

Fionn zděšeně sraštil obočí. „Nedokážu uvěřit, že tě budu muset snášet celý léto.“

„S tím bych si starosti nedělala, protože s tebou *samozřejmě* vůbec nehodlám trávit čas.“ Nakrčila nos, pihy se jí schouli-ly k sobě. „Můžeš se potloukat kolem s dědou.“

„Už teď ho mám radši než tebe,“ odpověděl Fionn rychle.

„Ani ho neznáš.“

Fionn rozevřel dlaň a ukázal jí zmuchlaný lístek na tra-jekt. „I tenhle kousek papíru mám radši než tebe.“

Tara mu zamávala tyčinkou před nosem. „Jsi *tak* mimo.“

„Nejsem.“ Fionn počkal, až se otočí, a pak po ní papír ho-dil. Sledoval, jak se jí zamotává do konečků vlasů, a cítil se o trochu líp. Na druhé straně zálivu slétl a zakroužil racek, křídly se otíral o vlny. Pronikavě zaskřehotal, a jako na po-vel před nimi vyvstal ostrov.

Z moře vyvěraly oázky tmavě zelené trávy, vyrůstaly v kopce, které se převalovaly jeden přes druhý. Mezi sta-rými domy, krčícími se bok po boku podél mola, kde byl písek tmavý a mosazný, se proplétaly štěrkové cesty. Místo vypadalo podivně opuštěně; jako by celý ostrov tvrdě spal.

Arranmore.

Byl přesně takový, jak si ho Fionn představoval: zapome-nutá skvrna na konci světa.

Pro jeho duši dokonalé místo, kam přijet umřít.

Tara odmaširovala zpátky na své bidlo a Fionn cítil, že splaskl jako obří balon. Pozoroval, jak se vzdálené šmouhy na ostrově mění v lidi, obchody, domy, auta a nespočet rybářských lodí. Zkoušel si tady, na tomhle zvláštním místě, představit mámu, jak kráčí po mole a nakonec zapadne do obchůdku na rohu pro chleba či mléko. Anebo dokonce jak stojí na břehu, dívá se na oceán a objímá se pažemi. Ale ať se snažil sebevíc, představit si to nedokázal.

Když trajekt konečně dovrzal do přístavu, Tara přeskočila na ostrov a ani se neohlédla. Fionn přešlapoval na kraji mola, páteř měl ztuhlou jako prut. Něco bylo špatně. Zem pod ním vibrovala, podrážkami mu třáslo to nejnepatrnější chvění, jako by jeho kroky byly mnohem těžší než ve skutečnosti. Vánek se stočil vzad a ovinul ho, vháněl mu vlasy do očí a dech zpátky do plic, až měl Fionn naprosto absurdní pocit, že ostrov rozevívá náruč a objímá ho.

Zkoumal zubaté obrysy mysu. V dálce na okraji zálivu, kde na mírně se svažujícím útesu zápasily trnité keře s kapradím, z divočiny vykukovala chata. Kouř z komína se stácel do večerního vzduchu jako prst.

Vítr ho dostřkal přes molo. Kouř, proti červánkovému nebi šedý, stoupal a kroutil se dál.

Zval ho k sobě.

Fionn skoro slyšel v uších šepot: neznámý hlas, dunící mu hluboko v krvi a kostech. Hlas, který se Fionn snažil ze všech sil ignorovat.

„Pojď sem,“ říkal. „Pojď domů.“

2. KAPITOLA

SVÍČKAŘOVA CHATA

Dům Malachyho Boyla dýchal, tím si byl Fionn téměř jistý. Za propleteným trnovím se zvedal a klesal, tu a tam se po nich juknul. Kouř se dál vinul do nebe, ale po Fionnovu dědečkovi nikde ani stopy.

„Dělej,“ zavrčela Tara. Jak vláčela kufr po úzké cestě, chrčila na Fionna kamení. „Ráda bych se tam dostala ještě v tomhle století!“

„On neví, že přijedeme?“ Fionn sledoval napůl cestu a napůl dům před nimi. „Neměl se s náma sejít dole na mole?“

„Je starej,“ odvětila Tara.

„Nemůže chodit?“

„Chceš snad, aby tě nosil jako malé děčko?“ Rázné *tudum* kufru její slova ještě podtrhlo. „Nebo se nedokážeš vyplazit na kopec sám?“

„Já tu přece nejsem sám,“ odsekl Fionn. „Jsem tu se samotným Satanem.“

„Sklapni,“ sykla Tara.

„Jen mi to připadá neslušný,“ zamumlal Fionn. „Máme být jeho hosté. A ani nevíme, kam jít.“

„Já vím, kam jít. Už jsem tu byla, akorát jsi mě posledně nezpomaloval ty.“

Fionn obrátil oči v sloup. Zdrželi se skoro pět minut, když Taře na rameno sedla včela. Honila ji po mysu a Tara vřeštěla a poskakovala, jako by šlo o obřího grizzlyho.

„Tak nás veď, Kolumbe,“ ucedil Fionn a pochodoval za ní.

Fionn si myslel, že jeho očekávání už nemůžou klesnout níž. A přece.

Chata byla malá a podsaditá, vkliněná hluboko do země a zavalená změtí stromů a trní. V místech, kde se odlupoval bílý nátěr, vykukovaly hrany kamenného zdiva. Střechu tvořila břidlice, ale na okraji se některé tašky odlomily a spadly do popraskaných okapů. Okna kalila špína a parapety byly přeplněné odkvetlými květinami, jejich stonky se skláněly do zahrady, jako by hledaly ztracené okvětní lístky.

Byla to exploze chaosu a barev a Fionn nenáviděl každou píd. Chtěl se vrátit do Dublinu za matkou, do jejich stísněného bytu, chtěl poslouchat sousedy nahoře, jak dělají, že potají nechovají pitbulteriéra, a jak uvažují, co si objednají u Číňanů.

Minuli starou poštovní schránku označenou vybledlým irským nápisem: *Tír na nÓg*.

Země mládí.

Ironie, pomyslel si Fionn. A pak si uložil do paměti, že si musí ověřit, co slovo „ironie“ vlastně znamená, než ho vysloví nahlas před Tarou.

Branka slabě zavržala, když ji za sebou zavřel.

„Vypadá dost ponuře, co?“ Tara se neobtěžovala šeptat, přestože teď stáli na místě, které by možná někdo nazval zahradou. Ale Fionnovi připomínalo spíš salát. „A vnitřek mě taky deptá.“

Zase to slovo.

Fionn se pomalu otáčel. „Proč by tu vůbec chtěl někdo bydlet?“

„No, jinde mě zkrátka nechtěli.“

Fionn se zastavil. Cévy ve tvářích se mu prudce roztáhly.

Ve dveřích chalupy stál jeho dědeček. Vypadal impozantně – vysoký a šlachovitý, lesklá pleš, široký obličej a k němu pasující nos. Ten stejný nos Fionn proklínal den co den v zrcadle, kam až jeho paměť sahala. Na špičce dědova nosu seděly velikánské kulaté brýle s rohovinovými obroučkami. Jeho oči se tak zdály větší a vytřeštěnější než ve skutečnosti. Ruce a nohy měl neuvěřitelně dlouhé, ale v příliš velkém tvrdovém obleku přesto působily drobně. Vypadal, že se někam vystrojil, jenže takhle byl nastrojený už padesát let, a oblek se už na něm rozpadal.

Dědeček pohodil hlavou, otevřel ústa, takže Fionn viděl všechny jeho zuby – šedivějící i bílé –, a zasmál se. A smál se a smál se a smál, až si Fionn představil, jak kolem něj jeho smích víří jako tornádo a vítr si pohrává s jeho srdcem.

A pak se Fionn zasmál taky. Rozpačitě a nuceně, ale když se smál, neměl aspoň čas myslet na to, že mu tohle nepřípádá ani tak moc jako dobrodružství, ale spíš jako vězení, ani na to, že máma zůstala uvnitř šedivé budovy v Dublinu, obklopená velice zaneprázdněným typem lidí nosících drahé svetry a nóbl brýle. Smál se, aby těmhle myšlenkám zabránil proměnit se v něco smutného a ošklivého, co vypadalo a znělo dost podobně jako pláč.

Před Tarou Fionn brečet nebude.

Tohle nebudou ubrečené prázdniny. I kdyby to vůbec žádné prázdniny nebyly.

Když smích ustal, dědeček se na Fionna dlouze, vytrvale zadíval.

„Nuže,“ pravil a prudce sklonil bradu. „Konečně se poznáváme.“

Sehnul se pod nízkou zárubní a prstem ohnutým jako sloup kouře, který je zavedl po útesu nahoru, jím pokynul, ať jdou dovnitř.

Tara vyrazila po pěšině a přes rameno ještě prohodila urážku: „Gratuluju, Fionny. Konečně jsi našel někoho stejně divného jako ty.“

„Bacha na tu včelu!“ Když Tara vyjekla a odtancovala do chaty, tíha na srdci mu trochu opadla.

Fionn zavřel dveře a málem vrazil do věšáku, na němž jako rekvizity visely klobouky a deštníky, celé pokryté tlustou vrstvou prachu.

„Páni,“ ujelo mu, zatímco vykuleně zíral na police, které se táhly podél malého obývacího pokoje, sahaly od podlahy až

po strop a pokračovaly do kuchyně, kam bylo vidět klenu-
tým dřevěným průchodem.

Každický kousíček místa v už tak přecpané chalupě patřil
policím a všechny police zaplňovaly svíčky.

Každá byla označená spirálovým krasopisným písmem.
Podzimní přeháňky a *Letní déšť* se tísnily mezi *Mlhavými Ve-
likonocemi* a *Bílými Vánocemi*, zatímco ostatní jako *Nečekané
tornádo na oslavě Josiiných dvanáctých narozenin* nebo *Splašený
drak Seana McCauleyho* byly podivně konkrétní. Štítky za-
bíhaly až k těm nejkratším okamžikům, například *Planoucí
úsvit, únor 1997* nebo *Jasně oranžový soumrak, srpen 2009*, a ně-
které tvořila nejasná irská slova jako *Suaimhneas*, čili „mír“,
nebo *Saoirse*, čili „svoboda“.

Na jedné svíčce se psalo jednoduše *fadó fadó* – *před dávný-
mi časy*. To mohlo znamenat cokoli. Mohla to být doba ledo-
vá či doba bronzová, nebo to období, kdy irští mniši smolili
rukopisy a z nějakého důvodu, který Fionn už zapomněl, se
schovávali ve velkých kulatých věžích.

Fionnovu pozornost upoutala *Hrozící nebesa nad aphortskou
pláží*, svíčka, která vypadala jako vyřezaná z běsnící bouře.
Spodek byl tmavě šedý, ve stoupajících spirálách se kolem
kupily mraky, dokud vosk nepřetekl přes okraj a nepřešel
do sytě fialové. Prostředkem se klikatil stříbrný blesk, a čím
déle na něj Fionn zíral, tím víc se mu zdálo, že by mohl z po-
lice vyskočit a prásknout vzduchem okolo.

„Takže si dáte čaj,“ řekl dědeček. Nebyla to otázka, ale Fi-
onnovi se ulevilo. Některé věci jsou v celém Irsku stejné.

Tara se vzdálila do rohu obývacího a hledala v batohu nabí-

ječku na telefon se stejným zoufalstvím, s jakým umírající člověk pročesává poušť ve snaze najít vodu.

Fionn se sklonil pod trámem a zabloudil do chodby, kde se dům rozbíhal do dalších tří pokojů a stěny vypadaly, že se naklánějí dovnitř, jako by mu chtěly pošeptat tajemství. I tady byly svíčky. Některé malé – jako jeho malíček. Jiné duhové, a z dalších vyrůstala tráva. Některé měly podivný tvar – připomínaly dešťové kapky, deštníky a měsíčky poseté krátery. Byly tu mraky tak kulaté a načechrané, že do nich Fionn musel dloubnout, aby se ujistil, že jsou z vosku, a ne z páry.

V obýváku plápolala na krbové římse jediná svíčka. V celé chalupě byla největší – velikánská vosková tabule uvelebeaná ve žlabu z tlustého skla, stejně hlubokém jako Fionnovo trápení. Měla světle šedou barvu, ale ve středu, kolem knotu, vosk mramorovaly pramínky modré – tyrkysové a safírové a akvamarínové. Nebesky blankytné proužky se prolínaly s mořskou modří, a dokonce, toho si Fionn nemohl nevšimnout, i s odstíny jeho školní uniformy – vyblité námořnické modré.

Teď, když slunce zapadalo někam za spleť stromů tam venku, se jednalo o jediný zdroj světla. Vůni si Fionn nedokázal zařadit, ale něco v něm rozvířila.

Připomínala mu mořský vzduch, ale v nosních dírkách ho tolik neštípala. Do toho se mísily další věci. Voda? Ne. Ne jen tak *ledajaká* voda. Fionn pevně zavřel oči. Připadalo mu, jako by měl odpověď pohřbenou někde v kostech, a pokud zavře oči a bude se dost silně soustředit, možná ji z hlubin vytáhne a vypáčí ze sebe to, co má na jazyku.

Dešťová voda. Ano. Ale z bouřky – z něčeho, co víří a běsní a tříská sebou do okenních tabulí. Znova se přidalo moře – přímo v jádru, ale tentokrát zčeřené, jako pěna na neposedné vlně nebo –

„Haló, prober se, Fionne!“ Tara mu před obličejem tleskla, a Fionn se lekl, poskočil dozadu a shodil svíčku hřadující u opěrky křesla. Aroma se zčistajasna vypařilo, a Fionn náhle uvažoval, jestli neblouznil.

Za klenutým průchodem dědeček naléval do hrnků vodu. „Tara ti neřekla, že jsem svíčkař?“

Fionn Taru probodl vyčítavým pohledem.

„Já myslela, že mimo Arranmore o tom nemám mluvit,“ řekla přezíravě. „A upřímně si nemyslím, že ho ty svíčky budou nějak moc zajímat. Bez urážky.“

Fionnův dědeček se zatvářil, jako by po něm Tara právě hodila šipku. Když ji sledoval, jak mašíruje chodbou ve snaze najít fungující zásuvku, levé oko mu cukalo.

„Není tak nemožná naschvál,“ poznamenal Fionn. „Máma tvrdí, že z toho vyroste. Ale asi to chvíli potrvá. Teprve teď do toho dorostla.“

Dědeček ho poplácal po rameni. „S tím si nelam hlavu, Fionne. Na chladný vítr mladistvého nezájmu jsem dávno zvyklý.“

„Neber si to moc osobně. Ona se prostě o svíčky nikdy moc nezajímala.“ Fionn myšlenku nedokončil, takže nedodal, že se o ně nijak zvlášť nezajímá ani on, protože stejně jako zlaté rybky a matematika a jeho sestra svíčky nedělají nic, co by stálo za zmínku. A taky mu není přes sto ani na

poslední chvíli neshání vánoční dárek pro někoho, na koho úplně zapomněl.

„A vůbec, myslel jsem, že pracuješ na záchranných lodích,“ rozpomněl se Fionn. Byla to jedna z mála věcí, co o dědečkovi věděl – že jako všichni Boyleové (až na jednoho) i Malachy Boyle miloval moře a moře milovalo jeho, že vyrůstal okolo záchranných lodí a pak, když mu bylo osmnáct, na nich začal pracovat. „Jako táta, když...“

Když ještě žil, chtěl říct, ale slova mu uvízla v hrdle. Pobývat na místě, kde táta umřel, jako by ve Fionnovi tu smutnou událost nějak oživovalo.

„Dřív ano, ale teď radši zůstávám doma. Nejsem už tak mladý, jak jsem kdysi býval.“ Dědeček se otočil k hrnkům, namočil do nich čajové pytlíky a vyhodil je do dřezu, potom do každého přidal krapet mléka a jeden z hrnků podal Fionnovi. „Vypadáš malinko zeleně, hochu. Anebo jsi tak velký vlastenec?“

Fionn ho následoval do obývacího pokoje. „Při plavbě sem to s námi vážně házelo. Hodně lidem bylo špatně.“

Když se usadili do protilehlých křesel, dědeček se na něj zpytavě podíval.

„Dobře... možná se moře... trochu bojím,“ připustil Fionn. Srkl si příliš horkého čaje a málem ho vyplivl zpátky. „Nemám rád vlny. Vlastně nic z toho.“

Dědeček ho dál pozoroval, hlavu nakláněl na stranu. Kolem hlavy se mu mihotalo světlo svíčky a vrhalo stíny, které se mu plížily po tváři.

„Jsem kvůli tomu špatný Boyle?“